

Iks ging weer eens pleiten

Leo van Osch

Het p.v. bevatte voldoende stof voor ten minste twee afleveringen van het tv-programma 'Blik op de Weg'. Zijn cliënt, Van de Put, had zich gestoord aan het rijgedrag van een medeweggebruiker, die zich op zijn beurt ook niet onbetuigd had gelaten door abrupt remmen, snijden en meer van dat fraais. Na enige tijd had Van de Put zijn auto toch voor die van zijn belager weten te persen en was hij op de auto van de ander toegelopen met, zo verklaarde hij later, louter en alleen de bedoeling om de bestuurder te vragen 'waar of tie mee bezig was'. Daarbij sneuvelde een zijruitje en dat was zijn cliënt op een dagvaarding komen te staan. Dat ruitje had Van de Put wel willen betalen, maar het slachtoffer had de schade door middel van elkaar opvolgende SMS-berichtjes steeds verder opgevoerd, tot een punt waarop van de Put het niet meer vertrouwde.

'Hoe zit dat toch met die ruit?', vroeg X toen Van de Put zich bij hem vervoegde om het p.v. door te nemen. Zijn cliënt trok met een van zijn kolossaal grote handen een mouw op en liet een abnormaal groot horloge zien, een knol zogezegd, waarmee een stier tegen de vlakke kon worden geslagen.

'Ik heb mee munne haand op 't ruitje geklopt' verklaarde Van de Put. 'Ut kan natuurlijk weeze da da horloge...' Het begon X te dagen. In de verte zag hij al de contouren van een vrijspraak opdoemen.

Eerst moesten er nog wel twee getuigen worden gehoord, want de politie had het bewijsmateriaal nogal selectief verzameld, maar na een kleine omweg via de R-C was het proces-verbaal ook in zijn ogen compleet.

Op zitting trof hij officier De Voet, een al jaren aan het parket verbonden zaaksofficier die gaandeweg zijn niet al te voorspoedig lopende carrière, het begrip 'staande magistratuur' een geheel eigen invulling had gegeven door half onderuitgezakt de zitting te volgen, af en toe een bassende opmerking plaatsend, om zich bij het requisitoir met moeite overeind te trekken. Ook vandaag zat hij er bij alsof het hem allemaal worst zou wezen.

Vanonder zijn wenkbrauwen keek de officier met een misprijzende blik naar Van de Put, die er ook klassiek vervaarlijk uitzag, met zijn haar strak naar achter getrokken in een malle paardenstaart, een

ring in zijn oor en een ongeschoren kinnebak. Nog een papagaai op zijn schouder en hij kon moeiteloos figureren in een remake van de prachtfilm 'De mouterij op de Bounty'.

De vrouwelijke politierechter was jong en meisjesachtig. Bijna verlegen stelde ze de vragen aan de voor haar zittende Van de Put. Ja, ook zij wilde wel eens weten hoe dat toch kwam van dat ruitje. Demonstratief trok Van de Put zijn mouw weer omhoog, deed zijn horloge af en hield het bungelend uurwerk in de lucht en liet het vervolgens op de tafel voor hem vallen. X durfde niet te kijken, het bestond niet anders dan dat er een deuk in de tafel zat.

In zijn pleidooi verhaalde hij nog over bougies waarmee autodieven zonder enige moeite een ruitje tikten. Het werd, met enige moeite weliswaar, een vrijspraak, al moest Van de Put nog wel een preek aanhoren van de politierechter, over normen en waarden in het verkeer.

Op de gang maakte X nog duidelijk dat het ruitje ook niet betaald hoefde te worden. Van de Put kon zijn geluk niet op. Wijdbeens lopend, als bevond hij zich op volle zee, begaf Van de Put zich naar de uitgang van het gerechtsgebouw. ●

